

Transkripts

Pjotra nākamā pietura Boļeslavice ir pilsēta Polijas rietumos. Pilsēta ir izlavēta ar izsmalcināto, ar roku apgleznoto tumši zilo keramiku. Jau iebraucot pilsētā, viņu sagaidīja cilvēka izmēra tējkannas skulptūra, kas bija novietota apļa vidū. Viņš neticīgi pašūpoja galvu. Tas bija te – oriģinālais raksts, tumši zilā krāsa! Skulptūras izskatījās kā tradicionālā Boļeslovices keramika, tikai milzīgi lielas. Viņš brauca uz ražotni.

Viņam bija sarunāta fabrikas apskate un tikšanās, lai apspriestu cenu keramikas iegādei savam veikalam. Kad viņš novietoja mašīnu stāvvietā, viņu sagaidīja senā draudzene Kuba, kas strādāja keramikas ražotnē un tagad būs Pjotra gide. Pēc īsas sarunas viņi iegāja galvenajā ražošanas zālē. Tur bija simtiem plauktu, no griestiem līdz grīdai piepildīti ar vēl neapgleznotiem dažādu, visneiedomājamāko formu traukiem. Kuba pastāstīja, kā tieši tiek gatavoti keramikas izstrādājumi.

“Tā, vispirms mēs izmantojam veidnes”, Kuba skaidroja, ievērodama Pjotra sarauktās uzacis. “Iedomājies, kā tiek gatavota kūka. Tev ir cepešpanna, ko tu piepildi ar šķidru mīklu. Panna piedod tavai kūkai formu. Veidne ir līdzīga šādai pannai. Tu to piepildi ar šķidrumu, kas sacietē un pārtop par krūzīti, tējkannu vai šķīvi. Šī metode ir ļoti ērta. Tā ļauj mums izgatavot daudzus traukus vienlaikus. Kad mūsu keramikas izstrādājumi tiek izņemti no veidnes, tie tiek tīrīti un spodrināti. Tad, tāpat kā cepot kūku, mēs ievietojam traukus krāsnī. Iedomājies lielu cepeškrāsni, kam ir 800 grādu temperatūra. Kad šis process ir pabeigts, mēs apgleznojam keramiku. Tas ir roku darbs, nekādu mašīnu. Tas ir vissarežģītākais un laikietilpīgākais process, bet rezultātā katrs izstrādājums ir mākslas darbs. Beigās mēs pārklājam traukiem glazūru un tos atkal ieliekam cepeškrāsnī. Šoreiz krāsns temperatūra ir augstāka un sasniedz pat 1250 grādus pēc Celsija. Tas padara mūsu keramikas izstrādājumus spīdīgus un gludus. Tas arī viss!”

Pjotrs smaidīdams atstāja ražotni. Keramikā bija patiešām skaista, nemaz nebija dārga, salīdzinot ar tās kvalitāti, un, kā viņš noskaidroja, to bija viegli pārdot. Vienīgā problēma bija tā, ka, iespējams, tā bija pārāk populāra – gandrīz ikviens suvenīru veikals, ko viņš līdz šim bija apmeklējis, piedāvāja Boļeslovices keramiku. Vai tā varētu būt problēma? Nu laiks rādīs.